

Poštšina plačana v gotovini.

NR 5

DOM

»Naš Dom« izhaja vsakega 10. v mesecu. Rokopise in vse, kar spada v uredniški del lista, je čimprej po izitju prejšnje številke poslati na urednikov naslov: Dr. Fran Vatovec, Maribor, Koroška cesta 1.

»Naš Dom« se naroča pri upravi »Našega Doma«, Maribor, Koroška cesta 5 in stane samo 12 dinarjev letno.

Kjer želite objavo slik, fantovskih skupin, pošljite Din 40.— kot odškodnino za napravo klišaja na naslov uprave.

Zaupniki in agitatorji »Našega Doma«! Delo in propaganda za naše glasilo naj se neprekinjeno in nezmanjšano nadaljuje. Vedite, da vsaka stotina novih naročnikov lahko pripomore do večjega obsega »Našega Doma«.

Gnusna mlakuža zija okoli po svetu in daje poniževalno oznako materijalistični sedanjosti. Kaj je na dnu te mlakuže? Razni izrodki, ki jim pravimo: framazonstvo, liberalizem, marksizem. Tolčejo in bijejo se po vseh deželah in zemljah kakor besne zverine. V resnici se vse duši v smrdljivi mlakuži, ki stiska in davi sodobno človeštvo.

Avstrijski dogodki, ki so povzročili povsod toliko pozornosti in vznemirjenja, imajo tudi nekaj ozadja. Saj je splošno znana in izkazana resnica, da je dunajska framazonerija bila v najožjih zvezah z avstrijskimi socijalnimi demokrati. Svobodno zidarstvo ni, kakor znano, smelo v avstrijskem delu bivše avstro-ogrske monarhije svobodno delovati. Lože na Dunaju so bile samo nedolžna »nepolitična in humanitarna« društva, svoj sedež pa so imela v Madjarski, ki je postala pravcato pribežališče framazonskih beguncev in prvakov. Po zlomu avstro-ogrske monarhije, ko je zgrabila za državno vodstvo socialna demokracija oz. takozvani avstroboljševizem, so zastopniki 18 lož osnovali leta 1919 na Dunaju takozvano dunajsko Veliko Ložo. Pod avstroboljševiškim vladstvom je število dunajskih lož naraslo na 24. V krogih svetovne mazonerije je veljal Dunaj, zlasti pri francoskem Velikem Orijentu, kot trdnjava framazonske misli. Po zaključku avstrijskih dogodkov je tudi dunajsko framazonerijo doletela žalostna usoda italijanskega in nemškega svobodnega zidarstva.

Na severni meji Slovenskih goric, pri Mariji Snežni, od koder je tako lep pogled po krasnih Slovenskih goricah in še daleč tja za mejo, so se združili zavedni katoliški fantje ter si osnovali pod vodstvom vnetega g. župnika Srečka Vršiča delovno skupino FKA. Izbrali so si vodstvo, v katerem so g. Janko Rojht, kaplan, kot župnikov namestnik, Perko Leopold, vodja, Gungl Janez, njegov namestnik, Šumandl Ivan, tajnik, Klemenčič Alojz, Perko Henrik in Marko Franc, odborniki. V plemeniti tekmi s fanti iz sosednjih župnij se bodo tudi marijasneženski fantje kosali v delu za verski preporod slovenske družbe.

Fantovski apostolat.

Pred leti je šel širom katoliškega sveta klic vrhovnega poglavarja Cerkve, rimskega papeža, ki je vabil h Katoliški akciji, k smotrnemu, vztrajnemu, apostolskemu delu za pokristjanjenje človeške družbe in vsega življenja. Naš najvišji duhovni vodja je klical ne samo duhovnike, ampak posebej še lajike, da sodelujejo z duhovniki v tem velikem gibanju, ki ga je nazval Katoliška akcija.

Ali je v tem gibanju mesto tudi za fante? Gotovo! S ponosom smemo reči, da mora biti naše mesto v Katoliški akciji prvo, naše delo najbolj vidno. Vse naše fantovsko katoliško gibanje naj bo visoka šola, ki nas bo pripravila za zrelo življenje v bodočem poklicu, na kmečki grudi, v svoji okolici. Močno, smotrno in dosledno izvedeno mladinsko gibanje bo jamstvo, da iz njega vzrastejo možje, ki bodo zmožni stati na braniku resnice in poštenja, možje, ki ne bodo trst, ki ga veter maje, ampak neizprosni zagovorniki vrednot, ki so nam katoličanom svete.

Ta ugotovitev našega važnega poslanstva, fantje, naj nas bodri in prepriča, da vršimo važno nalogo in delamo za vzvišen namen Katoliške akcije. Kdo se bo odtegnil tej važni nalogi, temu vzvišenemu klicu in poslanstvu? Upajmo, da nikdo, saj mladost hoče težkih nalog, močnega gibanja in visokih ciljev. Glejte, tukaj so, pojdimo za njimi!

Naše delo je apostolsko. To se pravi: treba je prodreti z dobro mislijo tudi do onih fantov, ki sicer ne bodo nosilci te ideje, ki terja žrtve, truda in premagovanja, ki so pa vendar naši in jih hočemo videti dobre in poštene. Res gre v prvi vrsti za osebno posvetitev in prerojenje v duhu krščanstva, toda katoliškemu akcionašu to ni dovolj. On hoče, da so tudi drugi njemu enaki, da tudi drugi živijo življenje mladostnega poštenja in resničnosti. Katoliški fant mora želeti, da izgine vse ono, kar ubija v mladini življenski mladostni polet in ponos.

Fantovski apostolat! Če ga ni, čemu Katoliška akcija? Mar hočemo ostati na pol pota? Polovičarstva katolicizem ne pozna; ni naš! Morda bomo dopustili, da protikatoliške sile vršijo svoj apostolat in nam izpodjedajo s svojimi sistemi, nauki in agitacijo naše narodovo poštenje in zdravje mladine? Da namesto postave duha postavijo zakon nižjih nagónov in zablod? Torej za fanta katoličana in apostola — kako veliko polje dela!

Vedite pa, da je najprej potrebno, da vsak fant, ki hoče biti v službi apostolata, vrši svoje verske dolžnosti v redu. Iz virov vere in njenih resnic mora črpati silo svojega duha, biti mora za svoje naziranje bolj vnet in o njem bolj prepričan kot komunista o svoji zablodi, brezverec o svojem brezbožnem naziranju. Onemogočili jim bomo le, če postavimo proti njim ljudi globljega prepričanja in večje duševne svežosti. V tem delu najlepša je naloga mladosti.

Za uspešen fantovski apostolat bo treba še dosti misliti o načinu, kako ga najspretnейše in najuspešnejše izvajati. Zaenkrat sklenimo, da bomo z vzgledom, besedo in dejanjem vedno zagovorniki resnice, krščanskega nazora. Skrivati se in omejiti naše delo na ozek krog, v sobo, bi bilo premalo, skoraj nič. Bodite povsod, v fantovski družbi, med delavci, med znanci, v vseh prilikah svojega vsakdanjega življenja, vzgled krščanskim zakonom zvestega fanta.

Težji kot apostolat dobrega vzgleda je apostolat besede. Treba je govoriti, ko gre za resnico, treba je braniti, prepričevati, dokazovati. Dokazati razgrajacu, da ne dela prav, brezvercu, da je v zmoti, pijancu, da si uničuje zdravje itd., ni lahko. Treba poguma, spretnosti, doslednosti. Nobene prilike ne zamudite, da ne bi vršili tudi apostolata dobre besede in pouka.

Še več! Ne samo čakati prilike, iskati jo je treba. Prodreti bo treba v tiste fantovske kroge, ki so mladostni resničnosti tuji in jih pridobiti. To bo naše iskanje, agitacija, zatiranje zla, sistematično, z vnemo. V tem je naš fantovski apostolat, naš vzvišen namen. Kreпка na delo, do njegove uresničitve! — Dr. J. M.

Delu slava — delu čast!

Praznik rednika Kristusovega — sv. Jožefa, je praznik žuljavih rok, praznik dela. Tesar je bil sv. Jožef — naš vzor —, v potu svojega obraza je služil vsakdanji kruh. Žuljava dlan, od skrbi za vsakdanji kruh razoran in od teže dela poten obraz, je bila njegova odlika. Pač, še nekaj ga je krasilo in mu dajalo v očeh božjih posebno vrednost. Malo govori o njem Pismo, a kar pove, je zanj najlepše spričevalo. Bil je pravičen... Delavnost, pridnost, zvestoba, plemenita močatost in pokorščina, so njegove odlike. Gotovo je, da bi si učlovečena Beseda lahko izbrala za svojega rednika in krušnega očeta, imenitnejšo osebo, bogatejšo, iz kraljevega rodu. Toda v božjih očeh je oče vredna plemenita, bogu vdana duša, ljubša od dela razpokana dlan preprostega človeka-delavca.

Paganstvo telesnega dela ni cenilo, smatralo ga je za sramoto. Delo je bil delež brezpravnih sužnjev. Kristus pa je delu zopet vrnil čast. Posvetil ga je. Po svojem redniku — priprostem delavcu — sv. Jožefu —, kateremu je bil On, Večna Modrost, pokoren, in kateremu je pomagal tudi pri delu, je hotel pokazati, da želi od nas, da smo pokorni božjemu ukazu. V svojih najlepših prilikah je povelečeval delo. Spomnimo se prilike o hlapcu, o sejavcu, o delavcih v vinogradu. Božji ukaz je torej, da delamo, božjo voljo vršimo, če se temu ukazu ne upiramo. Človek je ustvarjen za delo kakor ptica za letanje.

Pavel pa naravnost pravi: »Kdor ne dela, naj tudi ne je.« Delo, ako je opravljeno v stanu milosti božje in s pravim namenom je molitev. Krščanstvo je po vzgledu svojega Ustanovitelja dalo delu pravo vrednost in veljavo. Katoliška Cerkev je vzela delavca v svojo posebno zaščito proti raznim izkoriščevalcem. Dokaz, kako kat. Cerkev po materinsko skrbi za delavstvo, sta okrožnici dveh velikih papežev: Leona XIII. »Rerum novarum« in Pija XI. »Quadragesimo anno«. Vse, kar se je v zadnjih desetletjih storilo v zakonodaji v prid delavca, je bilo izvršeno pod vplivom Kat. Cerkve. Katoliška Cerkev je pokazala, kako visoko ceni delo in delavca, tudi s tem, da je priznala čast oltarja preprostim delavcem n. pr.: sv. Izidor, sv. Notburga, sv. Tekla; v novejšem času pa se dela za beatifikacijo Mateja Talbota, ki je bil tudi priprost, skromen delavec, sv. Jožefa pa je postavila za zaščitnika delavcem..

Ko obhajamo praznik sv. Jožefa, obljubimo neomajno zvestobo Katoliški Cerkvi, zaščitnici delavstva. Nikdar ne pozabimo, da je krščanstvo bila tista sila, ki je dalo delu čast in slavo, in da je za vse stanove — tudi za delavski stan, najboljša rešitev, če se trdno oklene Kat. Cerkve in ji zvesto sledi. Ne marksizem in komunizem, ampak le krščanstvo bo osvobodilo delavca iz robstva brezsrčnega kapitalizma. — Mirko Geratič.

Kristus je vstal.

Bratje in sestre! Veselimo se, Kristus je vstal! Živimo sicer na prelomu časa, a ne izgubimo optimizma. Ne strašimo se žrtev in trpljenja, ki ga nam nalaga življenje! Ne klonimo glav. Tudi Kristusa so izdali.

Bratje in sestre! Kristus je vstal. Tudi za našim velikim petkom pride zmagá velikonočnega jutra. Na nas pa je ležeče, da delamo in se trudimo, da bo ta zmagá čim večja. Sami v svojih vrstah pričnimo z reformo, naj se vse razčisti in razveja! Če tudi bo mogoče ostala potem le mala četa, pa bo trdna in kléna. Saj je tudi prva četa kristjanov štela komaj dvanajst bivših ribičev — in ti se niso ustrašili mogočnega rimskega carstva — zmagovali so! Tudi mi se ne strašimo, saj je Kristus dejal: »Jaz sem svet premagal.«

Torej, mladec in dekle, na delo v smislu Katoliške akcije. Na delo, ko je povsod tako lepo in nam vsaka stvar kliče: »A-le-lu-ja! Kristus je vstal!« — Adolf Moškon, Breg pri Celju.

Mati.

(K prazniku naših mamic 25. marca.)

To je bila vesela, ko je poizkušal prve korake njen prvi in edini fant. Dolgo je že od tega, menda dvajset let, a ljubezen njena je ostala vroča še danes, prav tako kakor tiste prve dni.

Težki časi so bili takrat. Mož na bojnem polju, ona doma, na polju, pri živini, povsod. In zvečer, utrujena do smrti, je sedela še

za mizo in napisala možu pismo, da je zdrava in da je zdrav tudi njen fant.

Potem je prišla bolezen. Fant je zbolel. Šest tednov ni vstal iz bolniške postelje. Šest tednov, dvainštirideset prečutih noči. Za koga?

Ozdravel je. In potem je prišla šola. Njena skrb se je podvojila, če je videla, da so shujšala njegova okrogla lička, ko je moral oditi v šolo včasih brez kruha. Vsak dan si je kaj pritrkala od ust, samo da bi lačen ne bil njen edinec.

Leta so tekla in fant je odhajal v svet. Ni poznala sveta, a vedela je, da je trd in neusmiljen. Tisoč in tisoč se jih v njem izgubi, ki se nikdar več ne vrnejo v materino naročje. Lasje so ji že osiveli, in noge so ji postale trudne in bolne. Takrat mu je povedala v pretresljivem joku: — Priden ostani, ne vidiva se itak nikdar več . . . — To so bili dolgi dnevi in meseci, ko ga ni bilo doma. Zopet je vzela pero v trudno roko in pisala sinu: »— Zdrava Marija — je moja molitev, to ponavljal vedno tudi ti.« Solza ji je kanila na papir . . .

Danes je spet doma. Z okornimi prsti prebira mati jagode na rožnem vencu. In često ji pride iz srca vroča prošnja: — Da bi dober in pošten ostal njen — edinec. — V-v.

Junakinja do konca.

Moker veter se je zagnal v klopotce in jih razdražil, da so vpili drug čez drugega, kakor advokati pri pravdi. Od vseh strani se je slišala razposajena pesem trgačev, ukanje fantov in pokanje topičev. Bilo je, kakor da se je v gorice zanesla pravcata babilonska zmešnjava.

Tudi župnikov vinograd je oživel. Dolga vrsta mladih ljudi se je sklanjala k polnim grozdom, jih rezala od trte ter jih metala v zato pripravne posode. Ob strani pa se je dolgih korakov in z odprtim brevirjem sprehajal gospod župnik, ki je pazno sledil vsaki besedi, da ga ne bi kdo s svojo nerodnostjo oguljofal za ta lep dan, da se je zdaj pa zdaj kdo globoko, a previdno, da ga ne bi

zasačilo bistro oko župnikovo, sklonil k sosеду in zašepetal: »Gospod župnik pa bodo danes vse napačno zmolili . . .«

» . . . Pa hitro, da ne bo prepozno«, se je zaslišal z vrha hreščeč mežnarjev glas.

Petkov Jernejček se je boječe približal v knjigo zatopljenemu gospodu in zaprosil: »Lipovčeva mama umirajo, pa je Angelica prosila, da bi prišli . . .«

Kakor veter je zašelestalo med trgači: »Uboga Angelica, še to jo je moralo doleteti!« In že so pozabili na njo in njeno usodo.

»Hej, Peter, daj, zavriskaj, da ne bodo sosedni mislili, da opravljamo spokorne vaje«, se je ojunačil Tonček, mežnarjev sin, ki ni mogel trpeti župnikovega nadzorstva. In res so zagnali tak vrišč, da je župnik, ki je stopal že v hrib, nevoljno segel v lase in zavzdihnil.

Pri Lipovčevih pa so klečale pred hišo stare ženice in par deklet, Angeličinih prijateljic, s prižganimi svečami v rokah in z nestrpnostjo pričakovale gospoda.

»Ki je za nas krvavi pot potil...«, je bolj iz hvaležnosti, kakor ginjenosti stokala stara Ahčinova Katra, ki se je spomnila, da dolguje umirajoči še funt masla, ko se je zaslišal v bližini zvonček. In res se je že v naslednjem trenutku izza ogla prikazal v belo oblečen duhovnik, ki je nosil popotnico Lipovčevi mami...

Angelica je gledala ves ta prizor z nepopisno bolečino in ni se mogla prav zavedati, da je vse to, kar se godi krog nje, resnica. In vendar je bilo res! V belo ogrnjeni postelji je ležalo drago, najdražje bitje, ki ga je imela na zemlji: mati... Na mizo je bil postavljen velik črn križ in ob strani sta goreli dve voščenki. Župnik je položil sv. popotnico na mizo in stara preperela vrata, ki so vodila v bolnišnično sobo, so se za hip škripaje zaprla. Čez nekoliko časa pa je župnik dal znamenje, da lahko vstopijo. Obhajal je bolnico in opravil molitve za umirajoče. Mirno in izmučeno je ležalo ženino telo na beli postelji kakor prelomljen cvet od divjega viharja. Videti je bilo, da se malo zanima za ženske, ki niso nehale tarnati in vzdihovati: kaj bo, če umrje, Nevoljen je župnik opozoril ženske, da naj utihnejo s tarnanjem, ker bolnico to le muči in da naj rajši molijo zanjo. Tedaj pa je vzel mali križec, ki mu je že neštetokrat služil ob enakih prilikah, ko je skušal ubogemu grešniku vsaj v poslednjih trenutkih njegovega zemeljskega življenja obuditi kesanje nad grehi in ga spraviti z Bogom — se sklonil na bolnico ter približal njenim posinelim ustnicam, rekoč »Poljubite križec in pobožno izgovorite ime: Jezus...« Tedaj je od presenečenja in ganotja vztrepetal, ko je na ženinem voščenem obrazu zaznal pečat smrti...

Angelica se je v tistem trenutku, kakor gnana od temne slutnje, zagnala proti materini postelji in ko je zagledala materine brezizrazne, motne oči, oprte v temen strop in duhovniku skrito solzo v očeh, tedaj se je mahoma, kakor skala težka, odtrgala bolečina iz njenega razboljenega srca, ji z dobrotno roko trenutne pozabe legla preko oči in jo položila preko mrtvega telesa materinega...

»... Angelica, otrok moj,« je kakor iz dalje slišala dobrotljiv glas, ki jo je klical nazaj v življenje. In res se je za trenutek zavedla. Nad njo se je v sočutju in z izrazom očetovske ljubezni sklanjal ginjen župnikov obraz in jo tolažil: »Angelica, nikar ne obupaj! Glej, božja volja je taka in tej se moramo vsi brez izjeme podvreči...«

»Mama, zlata mama...«, je v bolečini in solzah drhtelo ubogo dekle in tonilo nazaj v pozabo — — —

Čez dva dni je votlo grmelo po hiši: v ozek poslednji dom so zabili Angeličino mamo, ona pa je bila srečna in ni vedela ničesar...

L. Horvatičeva (dalje).

Pismo prijatelju.

Dá, biti suženj, da živiš, ni hudo. Toda prisiljen postati žival — je človeku hudo. Bridko je imeti voljo, dušo, razum, pa radi razmer tako živeti, kot da bi vsega tega ne imel. Bridko je spati pod tujo streho. Videti ženo pri štedilniku praznih rok. Slišati jok lačnega otroka. Pri vsem tem pa še imeti zavest: ne vidijo me ljudje.

Vstani prijatelj, osrči se! Vstani, brat! Kristusovi smo. Zagotavljam Ti, da utriplje zate mnogo src. Naša kri si Ti. Gozd mladih rok se dviga, da Ti zgradi dom in Ti ga okraši z rjuho vrta. Tvoji otroci bodo še ulovili vsaj košček sreče, ki si jo v mladosti živel Ti. Piščeta bodo zvali, zajčke krmili, kopáli prst in se razvriskavali do dna mladih srčec. Ko boš prišel z dela, Te bo sprejela žena radostnih lic, otroci Te bodo obsipali kakor čmrlji in Ti jih ne boš zavrnil, ampak jih boš objel. To moramo doseči. Človeku primerno moraš zaslužiti, da boš mogel človeku primerno živeti in prišel bo tudi k Tebi Bog. Zopet boš slišal glas zvonov, na Tvojih ustnih bo molitev, v srcu ljubezen, na mizi kruh. — Moč je v nas in nočemo je porabiti za drugo, kakor za to, za kar čutimo, da jo porabiti hočemo in moramo. — K temu se Ti zaklinjamo vsi slovenski fantje, kmečka kri, tudi vsa inteligenca, zlasti mlada, vsa, ki nas je dojila dobra, krščanska kmečka mati!

Kdor pa v teh časih zapre srce nad trpinom, ki bi mu kakorkoli mogel pomagati, je zagrešil nad njim uboj.

Ljudjé, to je v resnici uboj! — Fr. Vuga.

Pozdrav materi iz tujine.

Tu posteljo lepšo imam in sobico lepšo,
a tople domačnosti ni.

Mati, v tujini sem. Daleč od vas — blizu mesta Lyona — v Franciji. Bogatemu gospodarju obdelujem polje. Dobro mi je, le preveč trpim pri tolikem delu in ob misli na domači kraj. Sonce je zunaj, danes je Velika noč, pa jaz ne čutim Vstajenja. Tu sem za mizo, sam, svoje okorne črke gledam in lepo čisto kapljo, ki mi je padla iz oči na bel papir.

Čudna misel se mi je med drugimi vzbudila, ko vam pišem, mati. Premišljam pa tole: kakšni ste vi bili v cvetu mladih let. Da bi vi takrat ne bili dobri, si ne morem misliti. — Če bi ne hotel biti dober tudi jaz, bi me bilo sram. Koliko ljubezen bi poteptal! —

Zdaj v tujini se spominjam onih dni, ko sem bil še otrok. Kolikokrat sem sedel v kuhinji na ognjišču pod majhnim sijastim oknom: v peči so žareli polni lonci, od tam je plapolala svetloba v temne prostore, toplo in domače, vi pa ste mi pravili o Bogu, lepo, čudovito kot mi pozneje ni govoril nihče več. Premišljam, kaj je to takrat bilo, česar zdaj več ni. V sebi čujem odgovor: to je bila ljubezen.

Življenje me je gnalo v svet. Pa svet je čuden. Ni me osrečil. Imam denar, kruh, obleko, zdrav sem, toda v duši čutim bol.

Mama, moja mama!

Pred vami sem mnogo kriv. S skrbjo v srcu ste se mi večkrat približali, — obrnil sem se proč. Saj pride, mora priti tudi to, vendarle bi moral videti vašo bol. Da bi vam bil kupil ruto ali kos mila, bil bi sin. Pa sem se vsega drugám in drugim dal. Le za mater ni bilo več v srcu niti kapljice krvi.

Mama, moja mama!

Novo ljubezen čutim v sebi. Vsa morja bi preplaval, vse gore zmagal, ko bi se dvignil na pot do vas. Vendar bom ostal še tu. Pa ne bojte se zame, mati, božja roka je nad menoj. Bog me bo očeval vernega in zdravega. Ničesar ne pogrešam, le to željo imam, da bi vas še enkrat videl. Ob slovesu vas nisem objel, nisem vam pogledal v obraz, v oči, ko ste mi vtisnili na čelo — križ.

Mati, zdaj bi vas poljubil! — Fran Vuga.

Za resnico in pravico.

III.

»Marko; vse veš, kar je bilo med menoj in Hanzekom, predno si prišel v mariborske zapore.« Tako je bila pričela Pavla s trpkostjo v srcu in težko besedo. »Že preje me je vedno zalezoval; ko so te odpeljali radi tistega shoda, pa je to zalezovanje postalo naravnost neznosno. Na vsak korak sem trčila z njim skupaj in se ga jedva ubranila. Zlasti ob nedeljah in pa ob dneh, ko smo se v Slovenskem domu vadili za novo igro. K sreči sem imela vedno s seboj spremeljevalca. Hanzek pa ni miroval. K materi Katri je parkrat prišel ter jo skušal pridobiti za to, da bi me s svojo materno besedo odvrnila od tebe, češ da te ne bo iz zaporov tako hitro nazaj in bogve, ako boš še kedaj zadihal svobodni zrak.«

»Pa se je zmotil«.

»Matere ni mogel pridobiti in odtlej ga ni bilo več k nam. Bilo je nekega večera pred približno enim mesecem, ko sem morala v Št. Ilj v trgovino po opravkih. Ko sem se vračala v večerni uri, sem opazila na poti domov, da gre nekdo za menoj. Postala sem in videla opotekajočega se moža, ki je šel za menoj v isti smeri. S strahom sem opazila, da je bil Hanzek... Zatrepetala sem v bojazni in pospešila korak navkreber. Hanzek je opazil, da sem urneje stopila, pa je tudi on pospešil. Hitela sem, kar sem mogla; stvari, ki sem jih bila nakupila spodaj v trgovini, so me pri tem radi teže občutno ovirale. Razdalja se je vedno bolj manjšala, jedva sem zmagovala napor, do doma je bilo še precej, daleč naokrog nikogar v gluhi noči. Pričela sem vpiti na pomoč. V naslednjem trenutku me je dohitel in me prijel za vrat. Vpila sem na pomoč, se zavrtela, zbrala poslednje moči in ga s toliko silo sunila od sebe, da se je zrušil na tla.

Hipoma sem se zbrala in pohitela proti domu. Vsa izčrpana sem prišla domov in povedala mami, kaj se je pripetilo. Odtlej sem imela pred Hanzekom mir. Videti je moral, da je med nama za vselej prekinjeno.«

»Zlato, zvesto dekle« je ponavljal Marko in objel Pavlo.

»Kako naj drugače postopam s tem človekom? Saj se je odtujil naši krvi in malokedaj pride v cerkev, in še to izključno tedaj, če sluti, da bo z lece kaj ujel in v Maribor naprej nesel.«

»Misliš, da bom imel sedaj mir? Pripravljen bom, Pavla, pa naj pride napad od katerekoli strani. Vedi dobro: Hanzek ne bo miroval. Jutri grem v Slovenski dom, da zopet vidim svoje drage prijatelje in tovariše, potem pa v župnišče in h gospodu kaplanu. Saj sta se me, ko sem bil v zaporih, tolikokrat spomnila. Našim slovenskim deželnim in državnim poslancem pa se bom za pomoč in posredovanje pismeno zahvalil.«

»Bog s teboj, Marko« je ob slovesu dejala Pavla.

»Bog s teboj, Pavla« je pripomnil Marko in se kakor v vstajenskem veselju spustil proti domu. (Dalje prihodnjič)

Svoj materni jezik ljubimo.

Najžalostnejša doba v življenju slovenskega naroda je bila za časa turških spopadov v naše kraje. Požigali in pustošili so naše lepe slovenske vasi. A najhujše zlo je bilo, da so jim jemali krepke sinove ter jih prepeljavali v svoje turške tabore. Tamkaj so jim najprvo iztrgali vero, nato pa jim vzeli še drago slovensko govorico ter jim umorili vsak čut za svojo drago domovino. In se je zgodilo, da so hrumeč v naše kraje bili ugrabljeni fantje najhujši pri razdejanju. Vsi ste gotovo čitali Jurčičevo povest »Jurij Kozjak, slovenski janičar«.

Nič boljši od Turkov niso bili Nemci. Vabili so naše fante in dekleta v nemška mesta in trge ter jim kakor Turki vzeli vero in poštenje, da so postali mlačni kristjani, nato jih pa ponemčili. In tisti, ki je vztrajal in ostal zvest svoji materini govorici, so ga sramotili in zmerjali.

Tako je ta mladina, ki naj bi bila cvet in jedro slovenskega naroda, propadla, se vedno bolj pogrezala v močvirje nemštva.

Samo tisti fant in tisto dekle, ki sta res ljubila svoj dom, svojo očetovo hišo, in tiste lepe domače šege in navade, nista mogla pozabiti svoje očetove hiše in svojega jezika. Vse, kar je bilo domače, mu je bilo sveto in drago. Sveta in draga mu je bila tudi vera njegovih domačih.

Cetrta božja zapoved nam pravi, da moramo svoje starše spoštovati in ljubiti. Svoje spoštovanje jim bomo izkazali tudi s tem, da bomo ljubili tudi jezik, v katerem so nas učili izgovarjati prve besede in moliti in Boga častiti. Kolikokrat nam je draga mati za uspavanko prepevala lepe slovenske pesmi. Res materino besedo in njena vera je največji zaklad, ki ga more dati svojemu otroku. Vodilo pa naj nam bodi Slomškova beseda: »Kar dobra mati v srce zasadi, ne usahne nam vse žive dni!« — Franc Radej, Rajhenburg.

Po naših postojankah.

III.

Precej nas je. Proti Sv. Križu na Slatini korakamo. Veličastna farna cerkev nadžupnije Sv. Križa pri Slatini kraljuje daleč na okoli. Dobri ljudje so tod okoli, čvrsti, dobri, pošteni in najožje zveze imajo z neutrudnim vinačorskim župnikom Vukino. Pa tudi mladina zasluži priznanje in zahvalo za mnogo, kar je izvršila in izpeljala. Katoliška mladina v rogački dekaniji je bila med prvimi, ki se je priključila programu in težnjam FKA. Idealizem in goreča požrtvovalnost sta njen najmočnejši ščit. Požrtvovalno in vztrajno delujejo v delovnih skupinah navdušeni vodilni fantje: Anton Sajko, vodja dekanijskega odbora, potem Krumpakov Jožef, tih, toda marljiv, Drogenikov Tonček, ki je zlasti v režiserskih in govorniških poslih izvežban in sposoben. Vostnerjev Levko, ki je bil vedno neumoren v zbiranju in delu, pa tudi v sukanju peresa, Čončev Polde, Ducman od Sv. Florjana, Janko Galun iz Stoperc, Ferdo Horvat iz Žetal, potem Plemenitašev in drugi ob njih z zavestjo jasnih ciljev in prepričanja. Svetokriževska farna cerkev kraljuje nad župnijo in dekanijo. In sredi tega občestva vstaja lik nadžupnika svetokriževskega, dekana in častnega kanonika Franca Korošca. Ves gori in plamti v ljubezni do mladine in z velikim zanimanjem spremlja njeno gibanje. V težavnem in odgovornem dušepastirskem poslu mu stojita ob strani kaplana Sunčič in Čater. In navdaja topla ljubezen do katoliške mladine kostrivniškega župnika Janeza Slaviča in svetoemskega duhovnega očeta Martina Cepina. Dokler bo ta katoliška mladina z globokim spoštovanjem in disciplino stala na braniku svojih načel, bo tudi duh cerkve kraljeval in zmagoval v dekanijskih delovnih skupinah in župnijskih občestvih. — H. C.

Slovenski mladini pomladni pozdrav!

Pomlad prihaja v deželo. Kakor lepa, mlada nevesta, ozaljšana s cvetjem in zelenjem, prihaja k nam. Toplo sonce jo je vzbudilo, jo okrasilo s cvetjem nam ubogim zemljanom v veselje.

Draga mladina! Ali ni naša mladost povsem podobna pomladi? Ali ni pomlad simbol naše mladosti? — Kakor lepa, cvetoča pomlad se razvija naše življenje — in kakor spomladi prihrumi včasih nevihta ter uniči mnogo cvetja, tako se tudi čez naše življenje, čez naše mladostno veselje mnogokrat razgrnejo temni oblaki.

Razen nekaj srečnih izjem se ves svet zviha v krčih katastrofalne krize, katera grozi uničiti tudi gospodarstvo našega naroda. Razni učenjaki razglabljajo o vzrokih krize, malokateremu pa pride na misel, da je pravi vzrok krize — najkrajše in najbolj resnično povedano — neizpolnjevanje Kristusovega nauka, ki pravi: *ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!* Če bi se sleherni človek zavedal, da je njegov bližnji človek z dušo in telesom, kakor on sam, bi gotovo ne mogel mirno gledati, da med tem, ko on živi v največjem razkošju, pa njegov bližnji umira od glada. Da! Pomanjkanje

vere v Boga, pomanjkanje ljubezni do bližnjega je vzrok današnjim obupnim časom. Kaj doživljamo? Moderna žena ima rajši psa ali karkoli, le otroka ne. In vendar je Bog ustvaril ženo predvsem za materinstvo. Toda svet hoče dandanes uživanja in le uživanja.

Kdo naj zaustavi ta plaz, ki drvi v dolino? Kdo naj zaustavi povodenj, ki drvi v dolino? Starejša generacija je utrujena in zmučena, nima več tiste odporne sile in tiste borbenosti, ki je potrebna za tako velika dejanja. Kdo naj torej ustavi ta plaz? Mladina! Mladina je poklicana! Mladina, predvsem kmečka mladina, ki je še v svojem jedru nepokvarjena, ki je še polna mladostnega idealizma, polna ognja in moči, mladina edino lahko reši svet pred katastrofo. Kako naj izvrši mladina to ogromno delo? — S pravim praktičnim katoličanstvom! Predvsem naj deluje povsod in z vsemi sredstvi, da se bo uveljavilo povsod v vsem zasebnem in javnem življenju praktično katoličanstvo, vse zasebno in javno življenje mora biti urejeno po naukih katoliške vere.

Naše pradede je napadel Turek; ropal njihovo premoženje, odvajal v sužnost njihove sinove in hčere. Preganjal in zatiral je naš ubogi narod tuji graščak, pritiskali so od zapada Italijani, od severa Nemci, od vzhoda Madjari, hoteč uničiti naš narod. Vse sile naših sosedov so se razbile ob stenah naših značajnih in odločnih mož in fantov. Odkod so črpali to moč? — Iz vere! Vera v neskončno pravičnost Boga, vera v Božjo previdnost, upanje v boljšo bodočnost in ljubezen do rodne grude, do slovenske zemlje in do slovenskega jezika je dajala moč našim prednikom, da v tem neenakem boju niso omažali, temveč končno zmagali.

Slovenski fantje in dekleta! Pomlad — najlepši letni čas — prihaja. Vse se vzbuja k novemu življenju. Tudi naša mladost je podobna pomladi, tudi ti, mladina, se zbudi k novemu življenju. Bliža se največji, najslovesnejši praznik v letu — vstajenje Gospodovo. Tudi ti, mladina, vstani in prični novo življenje, podaj se na boj za uveljavljenje katoliških načel, prepoji naš narod z duhom Kristusovim in reši narod moralne in gospodarske propasti.

Pomladanske pozdrave slovenski mladini pošiljajo učenci Zadržne šole v Ljubljani. — Joško Šketa iz Jarenine.

Duh — prvo in glavno.

Naj si bodo naša pravila ali določila še takšna ali takšna: če duh v njih ne polje, ne bomo ničesar dosegli. Duh je tista notranja struja, ki pripravlja in dela fanta značajnega, odločnega, neomahljivega borca za vse dobre ideje. Duh je tisti notranji činitelj, ki poganja fanta k dobremu, vzvišenemu.

Prvo in glavno skrb bi morali fantje polagati na to, da bi se ne razširjal protikatoliški duh. Naša dolžnost je, da zbiramo fante, ki so enega duha, da jih z lepim zgledom in prijazno besedo pritegnemo v naše vrste in jih usposobimo, tako da se ne bodo sramovali nikdar pokazati svojega lica ne v zasebnem in ne v javnem življenju.

Fant, ki stoji od mladosti na trdnih realnih tleh, ter živi v pravem kat. duhu, ne bo nikdar krenil s pravih tirnic, ampak bo ostal v še tako razburkanih položajih neustrašljiv in hladnokrven na svojem čolnu in ob svojem krmilu jadrajoč k zaželenim ciljem.

Prepričani moramo biti, da nič ne more obstati in napredovati, ako ni mladina prepojena z močnim, enotnim duhom.

Edino ta močni enotni duh v fantovski katoliški fronti ustvarja boljšo bodočnost! — Janez Kraner, Sv. Ana v Slovenskih goricah.

† MLADINA v KATOLIŠKI AKCII

Cezanjci. Odločil sem se v imenu fantov in mož, da tudi jaz napišem nekaj vrstic za »Naš Dom«. Tudi mi smo se priključili, osnovali smo sicer Apostolstvo mož in fantov po zaslugi vnetega gospoda župnika Mihaela Ferka. Vsako prvo nedeljo v mesecu pristopamo skupno k mizi Gospodovi. 50 nas je, ki hočemo delovati v duhu KA. »Naš Dom« naj krepí naša prizadevanja, mi pa bomo z vso vztrajnostjo delali na tem, da »Naš Dom« podpiramo in širimo. — Ignac P. iz Mekotnjaka.

V Konjicah smo imeli dne 22. februarja dekanijski tečaj KA. Udeležilo se ga nas je tudi 70 fantov iz konjiške dekanije, navzoča je bila skoro vsa duhovščina dekanijska z odbori KA. Tečaj je otvoril, vodil in zaključil arhidijakon konjiški Franc Tovornik. O prenovitvenem delu sta govorila predsednik škofijskega odbora KA Franc Jerebič in tajnik Franc Kolenc.

Odločili smo se tudi v Vurbergu, da ozivtorimo delovno skupino FKA. V nedeljo dne 18. februarja smo se zbrali ter si izvolili vodstvo: Viktor Gašperič, predsednik, Franc Kokolj, podpredsednik, Ludvik Zelenik, tajnik, Janez Pirnik, blagajnik. Duhovni vodja je vurbški duhovni oče, župnik Alojzij Kokelj. Na svojih cerkvenih sestankih se poučujemo v smereh in ciljih FKA. In fantje iz sosednjih fara? — Sentmartinci, Barbarčani, Urbančani, pa še Ptujčani, po koncu! — Zmagoslav Vurbški.

Fantje začnimo! Takšen je naslov članka v zadnji številki »Našega Doma«. V njem nam dopisnik podaja nekaj lepih misli in nasvetov za delo v FKA. Bojim se le, da bi ti nasveti ne ostali samo na papirju. Nekaj razlogov je,

tudi ta-le je: Skupaj prihajajo v mesto nekaterniki ter se pomenkujejo. In pomenkovanj ni ne konca ne kraja. Kdaj bodo besede meso postale? Ne bodimo le-tem podobni. Oživotvarjajmo, snujmo in izvršujmo program delovnih skupin FKA: — Kmečki fant iz Vojnika.

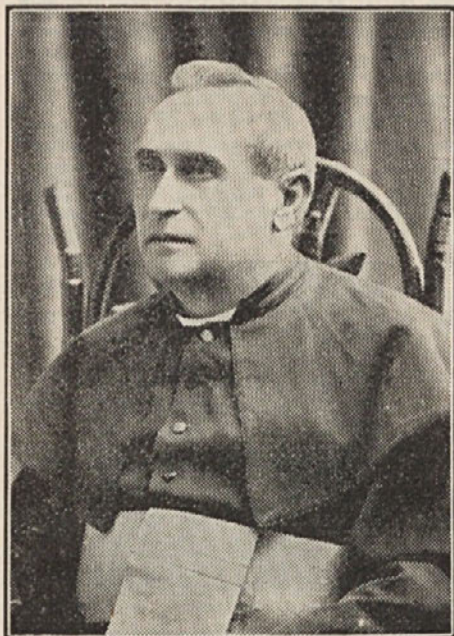
Levko Vostner
(K prispevku »Po naših postojankah«.)

Skupaj smo prišli v Slivnici pri Celju dne 18. februarja fantje iz Kalobja in Žusma, Sv. Štefana in Slivnice, da poslušamo izvajanja vodstvenega podpredsednika dr. Fr. Vatovca in Fr. Dujeca. Pesem lepo smo zapeli ter se razšli. Bog! — Vinko.

Celje. Dekanijski tečaj, katerega je priredilo škof. vodstvo FKA v nedeljo 18. februarja, je zelo lepo uspel. Udeležilo se ga je nad 50 fantov, ki so zastopali sledeče župnije: Celje, Sv. Peter v Sav. dolini, Polzela, Šmartno v Rožni dolini, Zalec in Galicija. Na tečaju, katerega je vodil g. kaplan Grantola, je predaval zastopnik škof. vod-

stva FKA iz Maribora Mirko Gerotič o nalogah fantov v KA in o soc. delu Kat. Cerkve na Slovenskem.

Zgornja Sv. Kungota. Tudi gornjekungoški fantje smo se odzvali klicu ter si izbrali vodstvo zgornjekungoške delovne skupine FKA: Duhovni voja prečastiti gospod župnik Frančišek Magdič, vodja delovne skupine Leopold Žunko, njegov namestnik Frančišek Marko, Janko Grah, Janko Komauer, Jožef Butko, člani vodstva. Obljubili smo, da bomo točno izpolnjevali pravila in navodila FKA. — Polde.

Častni kanonik, nadžupnik F. Korošec, duh. vodja FKA za rogaško dekanijo.

Brežice. Ob priliki tečaja FKA, ki je bil 25. februarja, so si tudi brežiški fantje osnovali delovno skupino FKA. Najbolj zavedni in navdušeni fantje so se priključili temu velikemu duhovno obnovitvenemu pokretu katoliških slovenskih fantov. Izbrali so si vodstvo, katerega tvorijo: nad vse skrbni duhovni oče, župnik Martin Jurhar, Fras Jurij, Vrstovšek Franc, Kastelec Ivan in Zakšek Lojze. — Na tečaju, katerega so se razen domačih fantov, udeležili tudi fantje iz Sromelj, je predaval zastopnik škof. vodstva iz Maribora,

Mirko Gerotič o smernicah novega fantovskega gibanja in o fantovskem apostolatu. Pričakujemo, da se bodo zganili zavedni fantje tudi iz drugih župnij obširne videmske dekanije.

• **Slabi časniki.** Dragi čitatelj! Ali si že kdaj dobro premislil in prevdaril, kako velikansko moč imajo dandanes na ljudstvo časopisi in knjige? Gotovo povem resnico, ako rečem: le malokdo prav spozna moč časopisov in knjig. Ako bi katoličani vedeli, koliko hudega storijo med dobrim ljudstvom slabi časniki in slabe knjige, potem bi jih gotovo ne podpirali. Sovražniki katoliške Cerkve se bojujejo proti njej večinoma le po slabih knjigah in časopisih, ker knjiga in časnik več izdasta, kakor govor pri zborovanjih. Govore poslušaj primeroma le malo število ljudi, knjige in časniki pa gredo od roke v roko, tako da lahko ena slaba knjiga ali en slab časnik okuži na tisoče ljudi. Kako dolžnost imajo pa katoliški akcionasi z ozirom na slabe časnike in knjige? Fantje! Vaša dolžnost je, skrbeti za to, da se iz slovenskega ljudstva popolnoma iztrebijo slabi časopisi in knjige. Skrbite posebno za povzdigo dobrih časnikov in knjig. Naj ne bo nobene slovenske hiše, ki ne bi bila naročena na vsaj eden katoliški list. Katoliški starši, vaša sveta dolžnost je, skrbno gledati na to, da vaši otroci ne berejo slabih knjig in listov. Ravno mladini se vsiljujejo slabi spisi in mladina jih hlastno bere v svojo lastno pogubo. Zato očetje in matere pazite strogo, da se brez vaše vednosti nič ne bere v vaši hiši! — Ivan V., dijak v Mariboru.

Mladina križevska zdrami se! Dolgo sem čakal, da se oglasi v N. D. kdo od Sv. Križa. Pa ni nič, kot da pri nas sploh ni mladine. Je mladina, a žalibog premalo zavedna! Pač pa se rada kaže po noči po cestah in ogroža mirne ljudi. Skrajni čas je, da se tudi ti draga križevska mladina zdramiš ter krepko stopiš v boj za čast svoje fare. Treba bo pričeti drugo življenje, ako nočeš, draga mladina, da te bodo nekdanji zaničevali lastni otroci. Kdor se je veter, žanje vihar! — Imamo gibanje delovne skupine FKA. Da je pri nas še ni, je predvsem krivda nas samih. Toda kakor se čuje, bomo tudi pri nas poživili FKA, in sicer 19. marca. Zato pa pozivam vse poštene fante naše križevske župnije, da se veseli odzovejo vabilu naših voditeljev. Pogumno na delo za čast župnije. Bog! — Tone iz Dobrave.

Teharje. Dne 25. februarja popoldne se nas je zbralo 55 fantov iz teharske župnije, potem oba dušna pastirja, zastopnik mariborskega osrednjega vodstva FKA ter zastopnik slivniških fantov. Najprej je govoril domači gospod župnik, ki je raztolmačil namen in pomen KA ter vabil fante, naj pridno delujejo v delovni skupini FKA. Za njim je govoril F. Dujec iz Maribora, ki je podal smernice o delovanju FKA ter omenjal sredstva v dosega tega namena. Potem pa smo si izbrali vodstvo delovne skupine: Duhovni vodja častiti gospod župnik P. Vesenjnik, njegov namestnik častiti gospod Medved, vodja skupine Franjo Mauer, njegov namestnik Jože Zabukovšek, Franjo

Gajšek, tajnik in Tonček Bednjak. Ker so fantje za svojo delovno skupino zelo navdušeni, upamo, da tudi uspehi ne bodo izostali. — F. Gajšek.

Savinjska dolina. V nedeljo 18. februarja se je vršil pri Sv. Frančišku v Sav. dolini tečaj FKA za gornjeograjsko dekanijo. Tečaja se je udeležilo nad 50 najbolj zavednih in navdušenih fantov iz cele dekanije. Bile so zastopane skoraj vse župnije. Na tečaju je predaval o smernicah novega versko-obnovitvenega pokreta in o delovnem programu tajnik škof. vodstva FKA. Uspeh tečaja se bo, upamo, kmalu pokazal v delovnih skupinah FKA, ki se bodo osnovala v vsaki župniji. — Jože.

UM SI BISTRIMO, SRCE ŽLAHTNIMO

Izbranih spisov Pregljavih IX. zvezek z naslovom »Tolminci« je izšel v znani zbirki Jugoslovanske knjigarne. Vezana knjiga stane Din 60.—, broširana Din 45.—. Tiskala Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Ljudski oder. Tako se imenuje novi list za poglobitev našega igranja; osnovna misel vseh prizadevanj, ki se osredotočujejo okoli tega lista, ki ga izdaja založba ljudskih iger v Kranju kot del rednih izdanj za 1934, je katoliški teater. Sodelujejo s članki Niko Kuret, dr. Jože Pogačnik, Davorin Petančič in Matija Munda. Praktični del obsega rubrike: Kaj naj igramo, Igravec sam s seboj, Kaj se igra, Pokret, ki nadaljuje lanske grobeljske »Ljudske igre«, se stavlja izrazito v službo Katoliške akcije in hoče v tem duhu preusmeriti delo naših ljudskih odrov. Hkrati z listom je izšla tudi prva knjiga, o. Romualda besedilo za pasijonsko procesijo v Škofji Loki iz 1721, ki ga je Niko Kuret priredil za moderni oder kot »Slovenski Pasijon«.

Uvod v ekonomske vede, to je naslov 200 strani obsegajoči knjigi, ki jo je za že omenjeno zbirko »Kozmos« napisal odlični gospodarski znanstvenik vseučiliški profesor dr. Bilimovič iz Ljubljane. Tiskala je Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. Vezana Din 80, broširana Din 60. Vse te knjige se lahko naročijo tudi potom Cirilove tiskarne v Mariboru.

Narodna knjiga prireja v Mariboru redna predavanja. Tako so predavali prof. dr. Dornik, prof. Franjo Baš, vseuč. prof. dr. Lukmán, univerzitetni prof. dr. Veber in drugi odlični slovenski javni delavci. — V programu Narodne knjige je tudi izdajanje cenenih leposlovnih in poučnih zbirk ter se je napravil tozadeven obširen načrt. — Tudi odgoja dobrih knjižničarjev potom knjižničarskih tečajev spada v okvir in delo Narodne knjige. — Vsa pojasnila se dobijo pri zadruginem tajniku v Mariboru, Aleksandrova cesta št. 6.

Zgodovino Slovencev od naselitve do reformacije je napisal za zbirko »Kozmos« vseučiliški profesor v Ljubljani dr. Milko Kos. Omenjena knjiga, ki jo je tiskala Cirilova tiskarna v Mariboru, je ena najlepših izdaj in tiskarskih del v Sloveniji v zadnjih letih. Knjiga je krasno opremljena s številnimi, prelepimi slikami, obsega 256 strani s priključkom nekaterih zemljepisnih kart. Broširana stane 98 Din; tako lepa je, okusno izvedena, da je treba organizatorjem te zbirke ljudnoznanstvenih in gospodarskih spisov najtopleje čestitati. Ali more biti med nami knjižnica, v katere predalih bi ne bilo te Kosove knjige? Ali more biti med nami kateri količjak imoviti mož ali fant, ki bi se ne mogel ponazati, da je lastnik te pomenljive izdaje?

Pomlad v naše duše!

Vse se je veseli, vse se oživlja. Pomlad! Ali naj se tudi fantovsko srce ne zavriska od veselja, ko stopa v deželo pomlad? KA je naša pomlad. Vzgleđi velikih moč naj nas vodijo. V marcu praznujemo

Anton Sajko

(K prispevku »Po naših postojankah«.)

praznik, posvečen sv. Jožefu. Skozi ves ta mesec prerojenja in rasti stopamo pogumno po njegovih stopinjah. V razmerju do Prečiste nam bodi vzor, saj je naša dolžnost, da se vedemo do vsakega dekleta tako, kakor do rodne sestre. Toda sv. Jožef je tudi zaščitnik delavcev. Pridno ga posnemajmo pri delu, pa naj si bo ročno ali duševno. Delo nam bodi razvedrilo, ne pa samo nadležna dolžnost. Delavci bodimo za svoje koristi in dobrobit katoliških organizacij. Sv. Jožef, rednik Sinu Božjega, se ni prestrašil žrtev, ni izgubil poguma, ko je moral z Božjim Detetom in Marijo bežati v daljni Egipt. Pogum v težkih trenutkih! Po Jožefovih stopinjah korajžno v življenjsko valovje. — Levko Vostner.

Pozdravljeni vsi, ki se zbirate okoli »Našega Doma«, 1800 duš šteje naša župnija. Temu primerno mora postati tudi število naročnikov »Našega Doma«. Agitirati hočemo in se pri tem spomniti besed znamenitega moža: Z Bogom vsako delo, pa bo lep uspeh imelo. Fantje, na plan v nov in svež prepород! — Bogomir Supin, Luče.

Tudi ruški fantje so se pokazali. Priredili so 18. febr. sankško tekmo. Na 5 km dolgi progi od Ruške koče do Repolnikove gostilne je tekmovalo 9 tekmovalcev. Prvak dneva je bil Kraner Konrad, ki je prevozil progo v času 6.50 minut, za njim so prišli na cilj: Jurše Franc, 7.10 min., Repolusk L., 7.14 min., Repolusk Tonček, 7.19 min. in Robnik Vinko, 7.30 min. Po končanih tekmah so se razdelila darila po našem vrlem F. Kebriču.

Poljčanski fantje se za večino v smukih živahno zanimamo. V nedeljo, dne 4. februarja smo imeli celo smučarsko tekmo na progi Laporje—Luščka vas. V goste so prišli tudi šentpeterski fantje pri Mariboru, iz Črešnjevca, Maribora in Laporja. 23 tekmovalcev se je potegovalo za lepo darilo. Proga je bila dolga 12 kilometrov. Prehodno darilo je zopet dobil šenpeterčan Anton Škof, ki je prevozil progo v 46.52. Potem sledijo Teodor Robar iz Črešnjevca (49.45), Ivo Sojč iz Maribora (50.43), Franc Deteček iz Poljčan (55.57), Lojze Knuplež iz Šent Petra pri Mariboru, ki je dosegel najboljši čas dneva (43.22) in Franc Vodenik, član poljčanskega SK Boč. Tekmovalce je vrli Rebernak lepo pogostil. — Lojze.

In svečinski fantje? Da bi videli, kako je bilo 11. februarja v Svečini. 8 fantov tekmovalcev se je pojavilo na startu blizu avstrijske meje ter se poglalo proti cilju na 6 km dolgi progi do svečinske farne cerkve. Franc Andulič je bil prvi v 18.31. Sledijo Franc Brus 18.42, Rudi Smonig 19.13, in Ivo Pahernik 19.29. — Janko.

Makolski fantje se gibljemo. Vsakotedenskih sestankov se pridno in redno udeležujemo. Tudi veselje v smuku je pri nas letos napredovalo. — In na prosvetnih tleh orjemo, za predpust pa smo priredili igro »Guzaj«. Janko J.

V Starem trgu smo imeli na Svečnico zanimive tekme v smuku, 10 fantov je tekmovalo, 8 iz Starega trga in 2 iz Šmartna. Proga je bila precej naporna in je zahtevala od tekmovalcev vsestranske izvežbanosti. Prvi je prevozil progo Albert Konečnik v 1,2,25, drugi Franc Konečnik, potem Pavel Gams, Avgust Konečnik, Albert Rogina, Kotnik Jožef, Franc Uršek, Leopold Konečnik, Avgust Krajnc, Ivan Zakonšek. M. Vostner je po zaključku razglasil rezultat ter razdelil nagrade, ki jih je naprosil pri slovenjegraških trgovcih. — Ne smemo pa še pozabiti poudariti požrtvovalnost Avgusta Krajnc, ki je prihitel iz dve uri oddaljenih brd. Komaj je odložil šolsko torbo, pa se je pomeril s fanti, ki so se na tej progi že večkrat preizkusili. Naprej! — Matko Vostner.

Fantje med sabo: Neprimerni medsebojni fantovski odnošaji prečesto ogrožajo dosego ciljev, ki si jih stavljajo mladinski pokreti. Še vse premalo je prodrlo v nas načelo, da se vse dobro in veliko doseže le v medsebojni iskrenosti ljubezni in vzajemnem delu. Tega pa le pogosto pogrešamo. Nastajajo med nami prerekanja, radi niti omembe vrednih malenkosti, pa se to vleče dneve in tedne, med tem pa zaničevanje in poniževanje drug drugega. Žal, da neredko največ poniževanja trpe ravno oni, ki praktično največ delajo, ker so v svoji zatopljenosti v resno delo bolj mirni in tihi. Če iščem vzroke, zakaj smo včasih tako malenkostni v medsebojnih odnošajih, vidim, da je tej vrzeli nekoliko vzrok tudi dejstvo, da ne upoštevamo različnih naših temperamentov in se vsled tega tudi ne moremo sprijazniti s kontrasti, ki so povsem naravna posledica te razlike.

Seveda se temu nepoznanju ni čuditi, Saj o tem le malo slišimo in vemo. (Ne bi bilo napak, če bi o temperamentih in njih svojstvih spregovorili — kakor nekda »Mladost« — tudi »Naš Dom«). Mi pa si zapomnimo, da mora vse naše stremljenje in udejstvovanje tudi v ostalem življenju, temeljiti na iskreni medsebojni ljubezni in neomajnem zaupanju. Še le to prinese potem tako nujno potrebno strpljivost. Pri vsem pa ima zopet glavno vlogo samozatajevanje. Le fanta s temi načeli bo pritegnilo življenje pripravljenega v svoj vrtinec in le ta bo sposoben tudi kljubovati njegovim sunkom. — Ciril, Slovenjgradec.

† Br. Stanko Dečman iz Studenic.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Veselo in živahno je bilo v nedeljo, dne 11. februarja. Gledali smo veseli smuk na 18 km dolgi progi, ki je bila ponekod izredno težka. Najboljši čas je odnesel nadarjeni škof od Sv. Petra, ki je prevozil progo v 1:22:15. Čast in hvala veleposestniku Francu Ilesiču pri Sv. Marjeti ob Pesnici, ki je vrle tekmovalce izborno pogostil. Bog! — Lojze.

DEKLE DEKLETU

Dekleta na branik. Kdor je ves katoličan in ne polovičar, ne more stati plašno v ozadju in čakati, kakšen bo konec boja. Duhovniki so naši voditelji, njim pomagajmo in zvesto v KA sodelujmo. Z nami je večna Resnica. Verni katoličani se veselimo svojega Boga, ki je izvor in končen smoter našega življenja in naša sreča. Torej dekleta, le s korajžo: odpri roke, odpri srce,

otiraj bratovske solze... — Julka iz Braslovč.

Svetost poklica. Sestra! Prejkoslej se imaš odločiti za katerikoli poklic. Kaj misliš k temu? Nekaj besed: Bog sam je, ki nas vabi v tisti poklic, kjer nas želi imeti; kjer se bo najlepše in najpristrčneje razvijala lepota naše duše. Prvo in glavno pri izbiranju pravega in srečo prinašajočega poklica je: trdnost

krščanskega značaja. Bog hoče! Bog kliče! In temu klicu sledimo. Ali je sploh še kaj dvoma in povpraševanja? Vztrajno pojdemo za klicem. Saj je vse, kar nas obdaja, zamislila večna Mod-

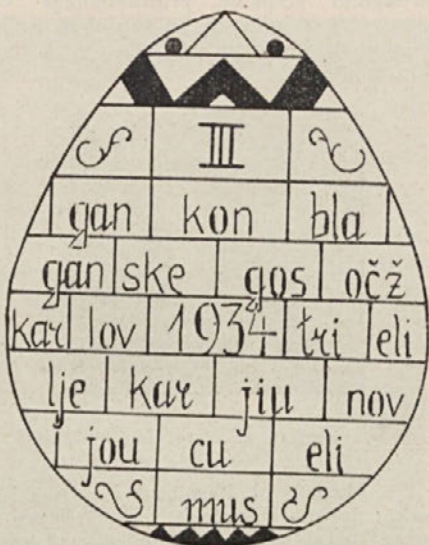
rost ter prelila vse v neskončno harmonijo, skladnost in lepoto. Bog je, ki hoče in kliče, Ne preslišimo klica, ki dahne, o sestra, v Tvojo pomlad. Za njim pojdi! M. Krumpakova, Tekachevo.

POUKU in RAZVEDRILU

1. Velikonočni piruh. (Melanjski; 15 točk).

2. Slovenski listi in revije. (France iz Središča; 20 točk).

Ime	Naročnina		Naročniki
	Din	p	
Nedelja	24	—	17
Mentor	40	—	65
Angelček	5	—	61
Cvetje	15	—	56
Slovenec	300	—	76
Katoliški misijoni	12	—	27
Domoljub	38	—	143

3. Koledar. (France Kosar; 10 točk).

April	Z o i	č a z
16	v e r	e g r
Vel. n.	r l i	g b a

4. Kraljevi izprehod. (France Č.; 10 točk).

n	o	o	k	e	o	o	k	o
l	c	s	e	a	p	k	r	o
e	e	i	t	r	t	n	m	k
n	s	l	j	e	i	a	o	o

5. Brzjavka. (J. Novak; 15 točk).

				i						
			t	ž	p					
		z	a	j	š	k				
	e	l	n	r	u	v	s			
č	m	o	g	d	h	c	b	f		
c	o	a	u	v	i	m	s	p	v	e
n	s	u	p	e	d	i	d	a	r	l
a	u	e	v	h	š	i	v	n	i	m
l	a	u	v	i	g	a	š	i	z	s
u	i	c	a	o	a	r	a	e	v	t
r	i	š	s	o	r	s	c	r	l	a
v	a	c	a	r	e	n	s	v	s	p
v	a	č	m	i	b	v	e	n	a	l

Rešitev uganek je poslati do 25. marca. Dva, ki bosta izžrebana, dobita nagrado.

Rešitev uganke v februarski številki »Našega Doma«.

1. Križaljka. Vodoravno: 1. Jez, 2. mi, 3. lov, 4. Alah, 5. gora, 6. vi, 7. Oslo, 8. Adam, 9. rata, 10. Atenčani, 11. sok, 12. vó, 13. ona, 14. Ada, 15. os,

16. Nil. — Navpično: 1. Java, 5. gorat, 12. vó, 17. Elida, 18. za, 19. Homer, 20. orati, 21. vaba, 22. Anton, 23. osa, 24. od, 25. os, 26. ni, 27. oral.

2. Kraljeva pot: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.

3. Račun: Ni vse zlato, kar se sveti.

4. Spomenik: Sejmo, sejmo semena vere v križ rešilni z Golgotskega slemena, da se svet ozdravi. J(anez) E(vangelist) K(rek).

5. Izločilnica: Denar je sveta vladar.

Vse uganke prav rešene dajo 50 točk.

Prav so rešili: Jug Franjo (50 točk); Franjo Lužnik (50 točk); Sotošek Alojz (15 točk); Koren Anton (50 točk); »Veseli tički« iz Kapele (50 točk); Franjo Črnc (50 točk); Čujež Rudi (35 točk); »Ugankarski klub P. B. V.« (35 točk); Lovro Jan (35 točk); Jože Novak (35 točk); Jože Mlakar (35 točk); Václav Jereb (35 točk); Franc Sodja (35 točk); Anton Kos (50 točk); Gostenčnik Ivan (35 točk); Ivan Kladenšek (50 točk); Josip Makoter (35 točk); Ignac Žerak (50 točk); Ela Cencelj (35 točk); »Ugankarski klub Sv. Anton (35 točk); Ludvik Bergant (25 točk); Tili Kraševac (50 točk); Feliks Čuček (5 točk).

Izzrebana sta bila: Franjo Lužnik, p. Stična in Ignac Žerak, organist, Sv. Venčesl p. Slov. Bistrica.

Mojim ugankarjem: Tako, tako, sedaj sem pa vas res vesel. Še več ugankarjev bi rad videl v svojem kotičku. Le nikar se tako bati ugankarskega strička. Ni tako hud, kakor si ga kdo predstavlja, če tudi včasih zarobanti in grdo pogleda. Nektera dekleta ga zelo obrajajo. Prav te dni sem dobil lepo pismo z naslovom: »Zlati ugankarski striček! O, ko vi videli, kako sem od veselja pomigal z ušesi in kako mi je srce poskočilo od tako nežnega poklona. — Jože Banovci: Ker si na pustni torek reševal uganke, zato te je pust prevaril, da nisi vseh prav rešil. — Melanjski: Tvoja groznica, da »ustaviš obrat«, mi je skoraj sapo zaprla. Lepo Te prosim, nikar tega, sicer bo še več brezposelnih! Veseli tički: Oglasil bi se naj v vaši veseli družbi? Ja, pa boste marali za strička take sorte, kakor sem jaz? Seveda bi prišel, pa saj ne vem, kje ste si spletli svoje gnezdece. Torej, da vas najdem, takrat, ko bom rogovilil po Prlekiji, zažingajte katero veselo, na pr.: »Kaj pa nam morejo, morejo, če smo veseli«, pa bom takoj vedel, kje so tički in tičke doma. Sicer pa se oglasim pismeno. — France Č.: Prijatelj pozdravljen! Se še kaj oglasi in poročaj o delu v konjiški okolici. — Sotošek: Bom ob priliki porabil. Pridruži se fantom v FKA v Rajhenburgu. Pred kratkim sem bil blizu Tvojega doma. Vsem prijateljem: Vesele Velikonočne praznike!

Slovenski pasijoni! Po rokopisu škofjeloške pasijonske procesije iz leta Gospodovega 1721. Besedilo p. Romualda predelal in za današnji oder priredil Niko Kuret, Prolog, predigra, štirinajst slik in zaključni zbor. Glasbene vložke uredil msgr. Stanko Premrl, ravnatelj stolnega kora in Ljubljani. Redno izdanje »Založbe ljudskih iger« v Kranju za 1934. — Cena 20 Din (za naročnike izdanj 15 Din).

TEM IN ONEM

Sv. Križ pri Slatini. Veseli dan je bil pri nas, ko sta stopila pred oltar in si obljubila zakonsko zvestobo: naš fant, izborni igralec, pevec in zvest čitatelj naših listov, navdušen član naših organizacij, brat Vertovšek Gvido ter navdušena igralka ter pevka v cerkvenem pevskem zboru sestra Lizika Pušnikova. Ko zapuščata naš mladinski krogi, jima kličemo: ostanita nam zvesta še v naprej, naj ne bo za Vama vrzeli na našem odru in v pevskem

zboru. Pokažita onim, ki mislijo, da spadajo zakonci domov za peč, da so tudi zakonci poklicani za sodelovanje na polju krščanske prosvete. Bog naj blagoslovi Vajino zvezo! — Levko.

Evharistični kongres bo na praznik Velike Gospojnice dne 15. avgusta t. l. v Mariboru. Program evharističnih slovesnosti je zelo velikopotezno zamišljen. Zlasti mladina naj se kongresnih svečanosti udeleži v največjem številu. Ob tej priliki bo tudi veliko zborovanje

delovnih skupin FKA. Spored še objavimo. — Kongresnih dni naj se delovne skupine udeležijo s prapori, ki so prečunani na din. 400, 500 in 700.

Smrt voditelja framazonov. Ob smrti dr. Adolfa Mihaliča, enega glavnih voditeljev jugoslovanskih svobodnih zidarjev, prinaša subotiški »Jugoslovanski dnevnik«: »S tega skupnega pregleda se vidi jasno, da so v naših čisto

nacionalnih krajih židje svobodni zidarji organizirani v svojih posebnih nacionalnih židovskih ložah in da posvečajo vso svojo karitativno in človečansko delovanje izključno pomoči svojih sonarodnjakov. Z eno besedo, te židovske lože imajo židovsko narodnostno obeležje navzlic siceršnjemu mednarodnemu značaju svobodnega zidarstva.«

KAJ PRavi UREDNIK ?

Dober prijatelj mi piše iz Ljubljane: Za »Naš Dom« se ti lepo zahvaljujem. To je res fantovski list, živahen in sodoben. Pod vtisom »Našega Doma« smo započeli akcijo, da »Kres« v tej obliki ali preneha ali pa pride v druge roke, ki bi napravile iz njega bolj fantovski

list.« — Velika Nedelja: Dober prispevek bi bil dragocenejši nego vsa ta dolgočasna pisarija. — Ali bi ne bili mogli še nekoliko počakati? — H. R., Šiška: Ako le pojde s prostorom. Trda mi prede! —

VSak

SLOVENSKI GOSPODAR
ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE
EDINO LE PRI

VZAJEMNI ZAVAROVALNICI V LJUBLJANI

ZAVARUJE: POŽAR - VLOM - NEZGODE
KASKO - JAMSTVO - STEKLO
ZVONOVE - ŽIVLJENJE
KARITAS

Podruž. Celje: Palača Ljudske posolli.

Glav. zastopstvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari

Izdaja Konzorcij Našega doma. — Urejuje in predstavlja lastnika dr. Fr. Vatovec. — Tiska Tiskarna sv. Cirila, predstavnik Albin Hrovatin. — Vsi v Mariboru.